

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1194/2021
10.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тијана Ковачевић, адвокат из ..., против тужене Установа за децу и младе „ББ“ ..., чији је законски заступник Државно правобранилаштво и пуномоћник Вук Дрљевић, адвокат из ..., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизијама тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 12/19 од 08.10.2020. године, у седници одржаној 10.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 12/19 од 08.10.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 399/2016 од 14.09.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено је да је незаконито решење тужене бр. .. од 08.07.2016 године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете због незаконитог отказа уговора о раду исплати 250.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.09.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 147.550,00 динара са законском затезном каматом почев од дана када се стекну услови за извршност пресуде па до исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев којим је тужена тражила да се обавезе тужилац да туженој накнади трошкове поступка са законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 12/19 од 08.10.2020. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизије из свих законом предвиђених разлога.

Тужилац је поднео одговор на ревизију тужене.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је нашао да ревизије тужене нису основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, док се на друге битне повреде одредаба парничног поступка ревизијама тужене одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене почев од 1993. године, а Уговором о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности од 30.12.2005. године био распоређен на радно место магационера. Решењем од 08.07.2016. године тужиоцу је отказан уговор од 30.12.2005. године и анекс уговора од 22.05.2007. године са 08.07.2016. године, због повреде радне обавезе. У образложењу решења наведено је да је тужиоцу достављено упозорење о учињеној повреди радне обавезе утврђене Правилником о организацији и систематизацији послова од 03.10.2008. године и чланом 5. и 23. Уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности од 30.12.2005. године, као и да је у упозорењу наведено да је комисија приликом ванредног пописа магацина (који је трајао од 21.01.2016. године до 14.03.2016. године) утврдила да 260 артикала није уведено у лагер листу, тј. у пословне књиге тужене, да постоји вишак робе у залихама, јер се количина робе на залихама није подударала са количином те робе затечене у магацину приликом вршења ванредног пописа, да је магацински простор био у великом нередом и да роба у магацину није била сложена и сортирана. Наведено је и да је комисија 21.01.2016. године утврдила стање на залихама робе у магацину, која је по књиговодственој евиденцији 4.447.245,32 динара, а да је ванредним пописом 07.04.2016. године утврђено стварно стање залиха у магацину од 21.173.246,79 динара, те да су наведене чињенице садржане у Извештају о ванредном попису робе од 07.04.2016. године. Пре доношења оспореног решења о отказу уговора о раду, тужена је тужиоцу доставила упозорење од 01.06.2016. године због постојања разлога за отказ уговора о раду, који се односе на повреде радних обавеза описаних на исти начин као што је то наведено у решењу од 08.07.2016. године. Утврђено је да тужилац није потписао пописне листе, нити је тужена тужиоцу уз упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду доставила пописне листе и Извештај пописне комисије од 07.04.2016. године. Тужена није спорила тужбени захтев тужиоца, у делу који се односи на накнаду штете због незаконитог отказа, односно да је 250.000,00 динара збир десет зарада тужиоца које је остваривао код тужене.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев оценивши да је спорно решење незаконито, јер је дошло до повреде члана 180. Закона о раду, односно до повреде права тужиоца на одбрану од отказног

разлога и обавезана је тужена да тужиоцу накнади материјалну штету уместо враћања на рад у висини десет зарада које је тужилац остваривао код тужене.

Неосновани су наводи и разлози ревизија тужене којима се правноснажна пресуда побија због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 180. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, ... 75/14) прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. став 2. и 3. овог закона запосленог писаним путем упозори на постојање разлога на отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења (став 1), да је у упозорењу из става 1. овог члана послодавац дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење (став 2).

Сагласно наведеном, у упозорењу мора се навести чињенични основ који представља повреду радне обавезе и основ за отказ уговора о раду, уз прецизно навођење времена, места и радње извршења повреде радне обавезе, јер је смисао упозорења да се запосленом стави до знања да је изазвао настанак отказног разлога, те да му се омогући да се о томе изјасни. У супротном, односно у одсуству овако сачињеног упозорења, као у конкретном случају, када се из упозорења не може утврдити када је и којим конкретним радњама тужилац учинио повреду радне обавезе која му се ставља на терет, повређено је његово право на одбрану, заштићено наведеном законском одредбом. Сходно изнетом, по оцени Врховног касационог суда нижестепени судови правилно налазе да се не може сматрати да је повреда радне обавезе у упозорењу тужене од 01.06.2016. године идентификована по начину, месту и времену извршења, јер тужена није навела којих конкретно 260 артикала нису уведени у лагер листу, која роба, односно који артикли су конкретно утврђени као вишак, због чега тужиоцу није омогућено да се брани од изнетих навода у упозорењу. Такође, тужена уз упозорење о отказу уговора о раду тужиоцу није доставила пописне листе (које је била у обавези да достави, да затражи објашњења и омогући тужиоцу да изнесе примедбе) нити је тужиоцу доставила Извештај пописне комисије од 07.04.2016. године. Имајући у виду наведено, тужена је поступила супротно члану 180. Закона о раду, због чега није остварена сврха упозорења, која се састоји у томе да се запосленом стави до знања да је својом радњом, односно поступком изазвао настанак отказног разлога, како би се изјаснио о свему што му се ставља на терет, што у конкретном случају није учињено, чиме је тужиоцу ускраћено право на одбрану од изнетих навода у упозорењу, што и одлуку донету у том поступку чини незаконитом. Имајући ово у виду, правилно су судови усвојили тужбени захтев, утврдили да је незаконито оспорено решење тужене и тужену обавезали да тужиоцу накнади штету уместо враћања на рад у висини десет зарада које је тужилац остваривао код тужене, на основу члана 191. став 5. Закона о раду.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Одлука о захтевима странака за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у ставу другом изреке, донета је применом члана 165. став 1. у вези чланова 153. и 154. Закона о парничном поступку. Ревизије тужене су одбијене, па зато тужена нема право на накнаду трошкова поступка по том ванредном правном леку, а трошкови

одговора тужиоца на ревизију тужене, по налажењу Врховног касационог суда, нису били потребни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић